

REGATTA OVER NORDSJØEN

Hvordan jeg opplevde overfarten på Convoy Cup NSR 2010. Av Nina Rosenlund.

I år meldte vi oss på Convoy Cup North Sea Race 2010, regatta som går fra Skudenes på Karmøy til Kirkwall på Orknøyene. Starten var 4.juli. En av fordelene med denne regattaen er at det er ingen retursegilas; så det er et fint utgangspunkt for sommerferien.

Vil gi litt av æren for at vi faktisk meldte oss på, til skipperen på eneste damebåten på Seilmakeren Doublehanded i år; Eli Ådland Nilssen i Veia Flyer. Jeg snakket en del med henne etter vi kom i mål på Askøy og hun var da eneste damen som skulle være med på CCNSR... (kan hun, så kan jeg og).

Vi må oppgradere sikkerhetsutstyret om bord for å kunne delta, og 1.juli drar for å hente en flåte som vi skal leie. Når jeg ankommer firmaet, ser de på meg og lurer på om det er en stor båt vi har. Etter tonefallet å dømme aner jeg at her er noe... de ser litt bekymret på bilen min òg; Corolla stasjonsvogn Flåten vår kommer ut på truck!! Får plass til den i bilen men det er bare på trass. VI MÅ HA STØRRE BÅT! Kan ikke montere den flåten på vår båt, en Hanse 320, selv om det bare er en 6-manns. Leverer den tilbake neste morgen, og kjøper en ny; puh, nå er alt klart. Kaster loss i Klokkarvik fredag 2.juli kl 17.10 med kurs for Skudenes.



Skudenes fyr i tåken

Ferien er i gang!! Det er lite vind og den kommer rett imot, så det blir motorgange. Kl 00.45 finner vi en havn rett nord for Karmsundbroen; trygg og god nattesøvn. Turen går videre kl 06.00 i tett tåke. Ankommer Skudenes litt over kl 9 når båtene som skal være med på den lokale Convoy Cup er begynt å forlate havnen.



Her er det to damer...

Vi får kaiplass og finner regattakontoret i den gamle tåkelurfabrikken for å registrere oss. For en mottakelse!!!, den var verdt startkontingenten(kr 500,-) alene og vel så det. En runde i denne flotte byen er på sin plass og det er et yrende folkeliv. Den årlige "Skundefestivalen" og et fantastisk vær (tåken lettet og vindstille) gjør dette til en flott opplevelse. Det skal jo provianteres til den store overfarten, så litt rekognosering for å slippe å bære så langt er viktig. Vi tar oss tid til en skikkelig tur i den flotte parken også før kvelden faller på.

SOMMERFUGLER I MAGEN...

Søndag 4.7. starter med frisk bris og det øker sakte men sikkert utover dagen. Kl 12 starter defileringen i indre havn; der de deltagende båtene tar en runde for å "vise seg fram" med banner for en av båtene som forliste under 2.verdenskrig. Mottoet for regattaen er jo **"Honouring those who served"**(ære de som tjenestegjorde). Vi skulle inn som båt nr 7 av 8, og det var ikke lett å ligge i kø å vente på tur med medstrøm, og god vind i ryggen.



"Vito" representerer D/T Malmanger på defileringen, en høytidelig stund.

STARTEN NÆRMER SEG

Så er det bare å komme seg ut til start som skal gå kl 13.00. Nå er vinden rundt 9 m/sek, og meldingene lover adskillig mer utover ettermiddagen!! "Dette vil jeg egentlig ikke!!" Tror jeg tenker dette høyt for jeg får til svar at det er ganske tungt når jeg er sånn... hmm, må jo innrømme at jeg enda ikke er spesielt tøff når det blåser opp i 10 m/i sek og mer. Men vet jo at jeg hadde angret evig hvis jeg hadde fått gehør!!! Jaja, vi holder oss rundt startlinjen og plutselig går starten? Et rev i storseilet, og fokken kommer ikke ut før etter start og vi rever den og. En av de beste startene vi har hatt, over som båt nr 3, bare Amelia(Luffe 44) fra Stord og Bua (Dufour 34) fra Egersund foran, "WOW", nå har jeg glemt å være redd, tror konkurranseinstinktet mitt er ganske stort. Vi tar like godt 2.rev i storseilet med en gang, den eneste som ikke tar rev i seilene er Amelia; og hun forsvinner fort! De andre kommer sigende bakfra (tror starten kom brått på de fleste). Veia Flyer(Sun Odyssey 39i) og Atlantix(Sun Odyssey 49i) fra Karmøy passerer oss etter et kvarters tid, og Thea (Grand Soleil37) bruker over en time før hun passerer. Er ikke så ille for alle disse båtene har et mye høyere LYS-tall (handicapsystem) enn vår. Ocean Girl(Hallberg Rassy 31) derimot blir lengre og lengre bak, og etter ca.2 timer kan vi ikke se henne.

Vi har bestemt oss for 2-timers skift på styringen, vi er tross alt bare to om bord. Jeg tar første skift. Det blåser mer og mer, og jeg har bestemt meg for at denne gangen skal jeg delta mer i manøvreringen. Det funker noen skift, men jeg blir spakere i takt med vindøkningen... Nå har vinden økt så mye at vi tar 3. rev, og for å gjøre det må Petter fram til masten, det går bra, men på vei tilbake i cockpit løsner han spinnakerfallet så det fyker rundt i luften over oss, sjøen er blitt ganske stor etter hvert så det kan bli farlig om den kroken blir slengende rundt.. Heldigvis surrer den seg rundt tauene i "lazyjacksen", håper den henger der til vi kan klare å ta den kontrollert på plass.

STORM RET IMOT

Kvelden og natten går sin gang, vind og bølger øker jevnt og trutt, nå rorer jeg bare når Petter MÅ på toalettet eller drikke litt, eller andre HELT nødvendige ting. Ellers sitter jeg på dørken i cockpit og prøver å ha det noenlunde bra! Tenker tanker om at det hadde vært greit å snu, men er realistisk nok til å skjønne at det er like ille tilbake. Nå er bølgene blitt så store at jeg sitter og overbeviser meg om at det ikke er holmer som er rundt oss, for i stormmørket ser det ut som skjærgård. Og så blir jeg sjøsyk! Noe jeg ikke har vært på over 35 år, og jeg har vært mye på sjøen. Kanskje det var sjøsyketablettene jeg tok, og det tar jeg jo aldri?? Tror aldri jeg har vært så glad for å henge i stroppen som når jeg henger utfor i le og mater alt liv som finnes under båten. Oppi alt snur jeg meg og forsikrer Petter om at jeg spyles reint neste dag, men det er ikke nødvendig for sjøen spyles både båten og meg mens jeg ennå henger der. Bølgene er nå 3-4 meter høye, og de bryter. Bølgene fyller cockpit gang på gang, og jeg sitter med vann til skuldrene rett som det er. Sitter her og tenker at vi er veldig liten; ca 10 meter båt på det store havet, men Atlantix som er 49 fot, er ikke mye større her ute...

Det verste er likevel de bølgene som bare slår opp på dekk, for så å lage en liten bekk som kommer sildrende langs lukekarmen og på en eller annen måte treffer innenfor kragen på jakken uansett hvor mye jeg strammer den og dekker meg med sydvesten... og så stopper den på magen, innenfor alle klærne, og brer seg iskaldt utover! Nordsjøen har kaldt vann. Etter noen timer med "av og på"-søvn sender styrmannen meg til køys så jeg kan få varmen i meg, han trenger virkelig avløsning!! Vi har hatt vindstyrke på over 40 knop (ca 25 m/sek) gjennom natten. Tørre ullklær og et par timer under dynen gjør underverker, noen skiver går ned på høykant. Jeg er klar!! Men først litt action om bord; når jeg nå har fått av meg de våte klærne er det jo greit med en tur på do før alt skal på igjen, så iført bare truse skal jeg flytte meg fra lugaren til badet. Det er fremdeles store bølger og nå har jeg fått i dørhåndtaket til badet, men bølgen kaster båten så jeg lander på komfyren med overarmen, går i dørken med et brak. Gulvflaten er under en kvadratmeter der. Med hodet oppetter leideren og beina opp langs skapet ligger jeg og lurar på om noe er brukket når Petter stikker hodet inn luken og spør om jeg har slått meg!! Må jo bare le da.

SEIL I DET FJERNE

Nå har styrmannen det så ille at han ikke tør å blunke med begge øynene samtidig, men han har låst rattet og stilt inn seil etter det (for autopiloten virker selvfølgelig ikke), så båten går som på skinner nå. I vaktskiftet ser vi seil langt ute i horisonten, stusser litt men jo; det er seil og det er et vidunderlig syn etter en sånn natt. Men Søren!! Tanken slår meg; Det er Ocean Girl som har seilt bedre enn oss gjennom natten, ja ja, hun er fremdeles langt bak oss. Men det er eneste båten med lavere LYS-tall enn oss... Petter tror han har sett henne for en god stund siden og, det må jo bety at hun er nærmere. Han får gå under dekk, han er ikke mye brukendes sånn som han er nå, det er nok min tur ja.

Jeg sitter nå der og holder utkikk, styrer litt og er mest nervøs for den båten som helt klart tar innpå! Der ser jeg plutselig mer hvitt i det fjerne men etter en times tid ser jeg at det er en stor båt, fisker eller noe. Nå har den nesten tatt igjen den andre seileren og kaller den opp på VHF'en, kaller noen ganger før den får svar. Og hvilket svar; Det er Veia Flyer som er der bak!!! Ta deg sammen, ikke vekk han som sover, det er så jeg må knipe meg i armen så overrasket er jeg. Dette er gøy! Seilingen går sin gang og jeg nyter det helt til jeg hører noen lyder over meg, noe klirring og dunking. Idet jeg ser opp daler noe forbi i sidesynet, men det er på baksiden av seilet så jeg kan ikke se hva det er. Men der bak i kjølvannet ligger noe som er rødt, grønt og hvitt og dupper... Og i toppen av masten stikker det ut to ledninger. Det er ingen vits i å purre Petter for dette, han får sove til han våkner av seg selv. Nei, topplanteren får seile sin egen sjø, klokken er jo bare litt over 3 og solen skinner. Jeg har full kontroll, vestavind 5-8 m/sek, vi gjør ca 6 knop. 4-5 timer går det før han tørner ut og i adskillig bedre humør. Jeg har en god og en dårlig nyhet, hva vil han ha først? Topplanteren var han klar over, den løsnet i løpet av natten men nyheten om Veia Flyer gledet ham også! De er jo like i nærheten, "vi slår ikke før de" proklamerer han da, jeg protesterer ikke, for vi tar jo bedre høyde enn de. Og så, i det fjerne, langt ute til styrbord er jammen en seilbåt til. Den har kurs mot oss, så den har slått og nærmer seg raskt. Veia Flyer slår også nå, vi venter 5-10 minutter så tar vi et slag. Dette er jo bare nesten utrolig; midt ute i Nordsjøen, etter ca 30 timers seilas, så møtes 3 av 7 startende båter. Og det etter en storm som sto rett imot. Nå er den sist ankomne så nær at jeg kan resonere meg fram til hvem; Thea er mørkeblå, Ocean Girl og Amelia har brede blå striper, Atlantix er mye større, Veia Flyer og vi er her; det må være Bua!

Det er skumringstimen så lanternene blir tent, vi må jo bruke motorlanterner men, men. Veia Flyer forsvinner nesten ut av syne for oss nå, de seiler ikke like høyt som oss, Bua ligger nå et par hundre meter bak oss, til babord og har nesten samme høyde som oss. Får øye på Veia Flyer igjen og ser nå at vi faktisk har kryssende kurs; Er det mulig, styrbord-babordsituasjon midt ute på havet etter 35 timer??? Jeg gjør meg klar til å rope hvis de ikke viker snart, heldigvis er de så fair at de går bak oss (vi har retten) jeg takker med et vink. Så forsvinner de i horisonten. De fortalte senere at de så at det var "doublehanded"-båten, antok at bare en av oss var på vakt og så ingen grunn til å lage en stress-situasjon.

Vi seilte sammen med Bua i enda noen timer før de tok et slag mens vi fortsatte samme kurs, de er nedenfor horisonten etter en times tid. Ser etter noen timer seiling at vi er på feil kurs, på vei vekk fra mål. Vinden må ha dreid og det er på tide å purre mannskapet igjen. Vi må foreta peilingene manuelt, har heldigvis en liten GPS i reserve (for kartplotteren virker heller ikke som den skal), så vi legger oss på en grei kurs igjen. Sender Petter til køys igjen for han sliter med å holde øynene åpne. Det begynner å bli vanskelig å finne en god sittestilling; er temmelig sår bak etter mange timer i mer eller mindre våte klær. Har fått noen gode tips i ettertid om sitteunderlag og fleeceteppe innenfor klærne.

LAND I SIKTE

Nå minker vinden og vi har for liten seilføring, har altså seilt med rev til nå. Tenker på å heise code-0'en men dropper det for vinden er spak bare i korte perioder. TABBE! Mannskapet sover noen timer til, og mens han lager seg mat og gjør seg klar til vaktskifte; LAND FORUT! Så deilig, endelig noe å feste blikket på, noe å styre etter. En liten kursendring mot nord og vi er på vei mot mål. Etter en times tid med vanlig seilføring **krever** jeg at vi heiser code-0. Vidunderlig! Farten øker, humøret stiger, sansene skjerpes. Bare noen timer igjen nå så er vi i havn. Plutselig ser jeg to andre seilbåter, en nordfra og en sørfra, på vei mot samme åpningen som vi er på vei. Men det er laaaangt frem der. De ligger minst en time foran oss og det er jo ikke sikkert det er en av "våre".

Orknøyene er veldig flate på østkysten, så vi er ganske nærme før vi aner konturene, og kan skille øyene fra hverandre. Auskerry (5-6m høy)forut til styrbord hadde jeg ikke oppdaget hadde det ikke vært for fyret på sørspissen. De siste timene og milene er lange etter vel 50 timer uten å se land, og nå ser det ikke ut til at vi kommer nærmere, begynner å bli utålmodig nå.. nå er skjermen på kartplotteren så mørk at jeg ikke klarer å lese den. Code-0'en drar oss fint av gårde men nå øker vinden til 8-9 m/sek og det er vanskelig å styre båten i råsene som er 11-12. Nå er det bare et par hundre meter igjen til mål, "Rull inn det seilet! NÅ!! Det vrir oss opp i vinden." mannskapet lyster uten protest. Mållinjen krysses bare for storseilet, Puh!!! 55t 05min etter startsignalet gikk, er vi i mål! Motoren blir startet og storseilet blir erstattet av fokken, greit med litt ekstra drag mot havn. En time senere legger vi til kai i Kirkwall, der ligger på rekke og rad; Atlantix, Veaflyer og Bua. "Velkommen, skal si vi er glade for å se dere! Tre av båtene har brutt, pga ødelagte seil" Det var en herlig



Her ligger vi, fra v.: Vito, Bua, Veaflyer og Atlantix

velkomst, vi er altså siste båt i mål men bare en time etter Bua (det var nok en av båtene vi så ute v/Auskerry), og de måtte ha slått oss med 5-6 timer for å slå oss overall. Snakk om å bli tatt imot som helter. Vi har enda ikke satt beina på landjorden og det antydes at vi har slått alle, våger nå ikke helt å tro på det nei.

Men vi tok overall-seieren, og det var overraskende, kanskje mest for meg hvis første mål var å våge å starte, og i

neste omgang å fullføre. Vi er allerede påmeldt for regattaen 2011, og ønsker at blir flere (Hordalands)båter til start da. Link til påmelding: <http://www.convoycup.no/pamelding.html>